

КАК ОТВОРИХМЕ ОЧИТЕ НА НАШАТА ЛЕЛЯ ФЛОРА

Нашият чичо Тони вече си има бебе. По-точно казано, не чичо Тони, а жена му. Едно сладко мъничко бебе. И всичко стана така:

Една сутрин, когато двамата с Клара бяхме сами вкъщи и чакахме да дойде леля Флора, която понякога чисти у нас, пред къщата пристигна линейка с надута сирена: "Ти-у-ти-у-ти-у".

Ние с Клара веднага залепихме носове на прозореца.

И двамата много обичаме линейки и полицейски коли, които правят "Ти-у-ти-у-ти-у" и мигат със синя лампа. Когато порасна, и аз един ден ще карам такава кола.

- Сигурно някой е болен - каза Клара. - Пристигне ли някъде линейка, значи там някой е болен.

Изведнъж видяхме как двама санитарии влачат дебелата жена на нашия чичо Тони на носилка към колата. Чичо Тони тичаше след тях с угрижена физиономия.

- Тя сигурно се е спукала - казах аз. - Напоследък беше станала още по-дебела. Вчера я видях по стълбите и си мислех, че няма да изтрае дълго. Днес се е случило - тя се е спукала.

- Не - каза Клара, - тя не се е спукала. Днес тя ще роди бебето.

- Аз пък мисля, че се е спукала - държах на своето мнение аз.

Тя беше покрита с одеало и не можеше да се разбере дали се е спукала или ражда бебето. Така си останахме в неведение, докато следобед телефонът ни не иззвъня. Беше чичо Тони, питаше за мама.

- Тя не е тук - отговори Клара, - днес целия ден я няма.

Тъкмо исках да успокоя чичо Тони да не се ядосва, че жена му се е спукала и да му кажа, че ще си намери нова, по-тънка, когато той неочаквано обяви:

- Деца, роди ми се бебе! Една малка дъщеричка. Казва се Сузане. Тежи четири килограма. Роди се в болницата.

И затвори телефона.

Ей, да знаете само как се зарадвахме!

Клара донесе от кухнята кухненската теглилка. Тя постави на нея две пълни бирени шишета, всички картофи, които намери, а най-отгоре – своята най-голяма кукла Хайди. Но чак когато сложихме и един морков, теглилката показва четири килограма

- Гледай - каза Клара, - точно толкова тежи бебето на чичо Тони.

След това тя сложи всичко заедно - бирените шишета, куклата Хайди, картофите и моркова - в една чанта и двамата един след друг започнахме да мъкнем чантата из жилището, за да видим дали ще можем да носим бебето, когато то дойде вкъщи.

След половин час аз, изтощен, казах:

- Това е едно доста тежко бебе.

- Аз също смятам така – съгласи се Клара. - Затова тя беше толкова дебела.

- Клара, ти сигурна ли си, че бебето е било в корема ѝ?

- Разбира се - отвърна Клара, - това всеки го знае.

И тя се ухили така, като че ли винаги го е знаела, въпреки че аз бях до нея, когато чичо Тони ни го каза.

Напоследък тя винаги се хили така.

- Това не го знае всеки - започнах да протестирам аз. - Например, леля Флора въобще не го знае. Един ден аз я попитах откъде идват бебетата. Тогава тя съвсем почервеня, понеже не знаеше. И после ми каза, че се купуват от големите магазини.

- Наистина ли?

- Честна дума!

- Не вярвам!

- Ами тогава ела да я попитаме.

В този момент се позвъни на вратата. Беше леля Флора. Тя веднага се приготви за работа и отиде да чисти банята. Аз и Клара се залепихме за нея.

- Лельо Флора - започна Клара, - лельо Флора, искаме да те питаме нещо.

- Какво има? - запита леля Флора. - Вървете във вашата стая и ме оставете да работя.

- Лельо Флора, откъде идват децата?

- Откъде ид-ид-идват де-де-децата? - запелтечи тя. - Не може ли да питате нещо друго?

- Не - каза Клара, - ние искаме само да знаем откъде идват децата.

- Като се върне майка ви, сигурно ще иска да знае защо не съм свършила с почистването - ядоса се леля Флора и почервения още повече. - Тогава ще ѝ кажа: защото вие двамата много питате, затова не съм си свършила работата.

- Аз ѝ казах - обявих аз и посочих Клара, - че бебетата се купуват в големите магазини. Обаче тя не ще да ми вярва.

- Така е! Така е! - леля Флора кимна, поуспокоена. - Точно така е! Бебетата се купуват в големите магазини. Там те лежат наредени по рафтовете и всеки, който иска, си купува.

Сега Клара направи съвсем невинна физиономия и каза:

- Това не е вярно! Аз чух, че ги носят щъркелите.

- Някои! Някои ги носят щъркелите, а някои се продават в магазините – потвърди леля Флора.

Тя вече се беше изпотила.

- Но има други - рече Клара хитро, - които растат в зеленчуковите градини като зеле, увити в пелените си.

- И това го има - каза леля Флора доста объркана и седна на ръба на ваната. - И това го има, така е. Някои растат като зелки в градините.

Клара наблюдаваше леля Флора точно както бабината котка, преди да хване някое врабче.

- Това въобще не е вярно! Това въобще не е вярно! – викна изведнъж тя. - Щом ти не знаеш откъде идват бебетата, тогава ще ти го кажем. Те не растат по градините, ами в коремите на майките си. Точно както бебето на чичо Тони. Жена му роди днес една малка дъщеря. Тежи четири килограма.

И Клара изтича във всекидневната и домъкна чантата с бирените шишета, с Хайди, с картофите и моркова при леля Флора в банята.

- Толкова тежи бебето. Четири килограма. Не е ли страхотно?

После оставихме леля Флора сама в банята, за да може да дойде отново на себе си.

- Никак не е лесно - каза Клара, - да станеш на петдесет години и изведнъж да ти се изяснят някои работи. С тези неща човек трябва да бъде много внимателен.

След една седмица жената на чичо Тони се върна къщи. Сега тя беше много слаба, беше такава, каквато винаги сме искали да бъде. А чичо Тони вървеше гордо с бебето на ръце по стълбите. Като че ли то не беше пораснало в нейния, а в неговия корем.